

Jesu Kristi åpenbaring – nummer åtte

Fødselen av en nasjon

Jeff Pippenger

2023-10-31

Budskapet om midnattsropet tok i begynnelsen slutt ved åpningen av den undersøkende dom, og budskapet om midnattsropet tar slutt ved åpningen av den utøvende dom. Islams tredje ve bringer dom over De forente stater for vedtakelsen av søndagsloven, og det representerer en vedvarende og tiltagende dom over hele verden for deres godkjennelse av sin egen søndagslov under presset fra den sivile, forfølgende makt, representert ved de ti konger som har drevet hor med Jesabel, Tyrus' skjøge.

«Når Amerika, den religiøse frihets land, forener seg med pavedømmet for å tvinge samvittigheten og nøde mennesker til å ære den falske sabbat, vil folket i alle land over hele jorden bli ledet til å følge hennes eksempel.» Testimonies, bind 6, 18.

Søndagslovens kamp i den store strid er da fullt og helt satt inn. Satan fremtrer da for å utgi seg for å være Kristus.

«Ved det dekret som håndhever innstiftelsen av pavedømmet i strid med Guds lov, vil vår nasjon fullstendig løsrive seg fra rettferdigheten. Når protestantismen skal strekke sin hånd over kløften for å gripe den romerske makts hånd, når den skal rekke over avgrunnen for å slutte hånd med spiritismen, når vårt land, under innflytelsen av denne trefoldige union, skal forkaste ethvert prinsipp i sin grunnlov som en protestantisk og republikansk regjering, og skal treffe foranstaltninger for utbredelsen av pavelige usannheter og villfarelser, da kan vi vite at tiden er kommet for Satans forunderlige virksomhet, og at enden er nær.» Testimonies, bind 5, 451.

Nasjonalt frafall etterfølges av nasjonal undergang.

«Folket i De forente stater har vært et begunstiget folk; men når de innskrenker religionsfriheten, oppgir protestantismen og gir støtte til pavedømmet, vil deres skylds mål være fullt, og 'nasjonalt frafall' vil bli opptegnet i himmelens bøker. Resultatet av dette frafallet vil være nasjonal undergang.» Review and Herald, 2. mai 1893.

De dårlige laodikeiske adventistene slår seg sammen med pavemakten og blir styrtet, mens Kristi andre hjord, som fremdeles er i Babylon, unnslipper pavemaktens hånd.

Han skal også dra inn i det herlige land, og mange land skal bli styrtet; men disse skal slippe unna hans hånd: Edom og Moab og de fremste av Ammons barn. Daniel 11,41.

Islam slår plutselig til mot De forente stater, idet den sjuende basunen bringer et domsve over vedtagelsen av søndagsloven.

Og jeg så, og jeg hørte en engel som fløy midt gjennom himmelen og sa med høy røst: Ve, ve, ve over dem som bor på jorden, på grunn av de andre lydene av basunen fra de tre englene som ennå skal blåse! Åpenbaringen 8:13.

Banneret som representerer de to vitnene i Åpenbaringen 11, blir deretter fremstilt av Johannes i Åpenbaringen kapittel 12 som en kvinne kledd i solen, og profetisk fremstilt med symbolikken om begynnelsen og enden.

Og det viste seg et stort tegn i himmelen: en kvinne, kledd i solen, med månen under sine føtter og på sitt hode en krone av tolv stjerner. Og hun var med barn og skrek i fødselsveer og i smerte for å føde. Og et annet tegn viste seg i himmelen; og se, en stor ildrød drage, med sju hoder og ti horn og sju kroner på sine hoder. Og dens hale drog med seg en tredjedel av himmelens stjerner og kastet dem ned på jorden. Og dragen stod foran kvinnen som skulle føde, for å sluke hennes barn så snart det var født. Og hun fødte et guttebarn, som skal styre alle folkeslag med jernstav; og hennes barn ble rykket opp til Gud og til hans trone. Åpenbaringen 12:1–5.

Hun står på månen og er kledd med solen. Månen er en gjenspeiling av solen og er derfor profetisk et forbilde på solen. De tolv stjernene i hennes krone representerer de tolv stammene i det gamle Israel ved begynnelsen av det gamle Israel, som er forbilleder på de tolv disiplene ved slutten av det gamle Israel. De tolv stjernene, som er de tolv disiplene ved slutten av det gamle Israel, er også de tolv apostlene ved begynnelsen av det moderne Israel. De er derfor forbilleder på de hundre og førtifire tusen ved slutten av det moderne Israel, som er disipler og apostler. Ved begynnelsen av den historien der disiplene representerer både avslutningen på det gamle Israel og apostlene begynnelsen på det moderne Israel, var kvinnen, som er kirken, svanger med Kristus. Han er «guttebarnet» som skulle rykkes opp til Gud etter sin død og oppstandelse.

Kvinnen er derfor også et forbilde på fødselen av de hundre og førtifire tusen, som også stiger opp til himmelen etter å ha blitt oppreist fra dødens dal. Når de er i himmelen, vil hun også føde et annet barn, som representerer den andre hjorden som kommer ut av Babylon ved søndagsloven.

Før hun fikk veer, fødte hun; før smerten kom over henne, ble hun forløst med et guttebarn. Hvem har hørt noe slikt? Hvem har sett slike ting? Skal et land bli født på én dag? Eller skal et folk bli til på én gang? For så snart Sion fikk veer, fødte hun sine barn. Skulle jeg føre fram til fødsel, og ikke la fødselen skje? sier Herren. Skulle jeg la fødselen skje og så lukke morslivet? sier din Gud. Jesaja 66:7–9.

I den tiden da jorddyret hersker, blir en nasjon født på én gang. Denne nasjonen er de hundre og førtifire tusen, for de er dem som fullkomment gjenspeiler Kristi karakter. De er dem som er forbildet ved «guttebarnet» Jesus. De er Jesajas «guttebarn», som blir født før kvinnen kommer i fødselsveer. De døde, tørre ben som verden frydet seg over da de ble myrdet av dyret fra avgrunnen, skal bli trøstet i Jerusalem, og da skal de glede seg sammen med kvinnen som føder «guttebarnet». De blir født frem før hun kommer i veer, og så kommer hun i veer og føder sine andre «barn», idet hedningene da svarer på den tredje engels budskap som en strømmende elv, mens budskapet skyller over landet som en flodbølge. De blir født i en stor krise, som representerer

hennes fødselsveer. Kvinnen i Åpenbaringen tolv har i hovedsak tvillinger. De førstefødte er de hundre og førtifire tusen, som blir identifisert som førstegrøden, og hedningene som den store innhøstningen av sommerhøsten.

Gled eder med Jerusalem og fryd dere med henne, alle dere som elsker henne; fryd dere med henne i jubel, alle dere som sørger over henne, så dere kan die og mettes ved hennes trøsts bryster, så dere kan suge og glede dere over fylden av hennes herlighet. For så sier Herren: Se, jeg lar fred strømme til henne som en elv, og folkeslagenes herlighet som en flommende bekk. Da skal dere die, dere skal bæres på hoften og vugges på knærne. Som en mor trøster sitt barn, slik vil jeg trøste dere; og i Jerusalem skal dere finne trøst. Når dere ser dette, skal deres hjerte glede seg, og deres ben skal grønnes som gresset; Herrens hånd skal bli kjent overfor hans tjenere, og hans harme overfor hans fiender. Jesaja 66:10–14.

De som «sørger» over Jerusalem, er de som sukker og roper over de styggedommer som blir gjort i henne, og som er blitt beseglet, og de blir beseglet før søndagsloven. Vi befinner oss nå i «det avsluttende arbeidet for menigheten», som er de siste øyeblikkene av beseglingen av de hundre og førtifire tusen.

«Guds sanne folk, som bærer Herrens verk og sjelenes frelse i sitt hjerte, vil alltid betrakte synd i dens virkelige, syndige karakter. De vil alltid stå på siden til trofast og direkte behandling av synder som så lett fanger Guds folk. Særlig i avslutningsverket for menigheten, i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen som skal stå uten lyte for Guds trone, vil de føle mest dypt de urettene som finnes blant Guds bekjennende folk. Dette fremstilles med stor kraft i profetens illustrasjon av det siste verk under bildet av mennene som hver hadde et slagvåpen i sin hånd. Én mann iblant dem var kledd i lin, med et skriverblekkhus ved sin side. 'Og Herren sa til ham: Gå gjennom byen, gjennom Jerusalem, og sett et merke på pannen til de menn som sukker og roper over alle de styggedommer som blir gjort der inne.'» Testimonies, bind 3, 266.

De som «sukker og klager», blir beseglet før de ødeleggende englene med slaktevåpnene går gjennom menigheten, som er framstilt som Jerusalem.

Befalingen er: «Gå gjennom byen, gjennom Jerusalem, og sett et merke på pannen til de menn som sukker og klager over alle de vederstyggeligheter som blir gjort der.» Disse som sukket og klaget, hadde båret frem livets ord; de hadde irettesatt, rådet og formant. Noen som hadde vanæret Gud, omvendte seg og ydmyket sine hjerter for Ham. Men Herrens herlighet hadde veket fra Israel; selv om mange fremdeles fortsatte religionens former, manglet Hans kraft og nærvær.

«I den tid da Hans vrede skal gå ut i domshandlinger, vil disse ydmyke, hengivne Kristi etterfølgere bli skilt ut fra resten av verden ved sin sjels kval, som kommer til uttrykk i klage og gråt, irettesettelser og advarsler. Mens andre forsøker å dekke over det rådende onde og unnskyldte den store ugudeligheten som er utbredt overalt, vil de som har nidkjærhet for Guds ære og kjærlighet til sjelene, ikke tie for å oppnå noens gunst. Deres rettferdige sjeler pines dag etter dag av de ugudeliges vanhellige gjerninger og tale. De er maktesløse til å stanse den fremstormende strøm av misgjerning, og derfor er de fylt av sorg og uro. De sørger for Guds

åsyn når de ser religionen foraktet i selve hjemmene til dem som har hatt stort lys. De klager og plager sine sjeler fordi stolthet, havepsyke, selviskhet og bedrag av nesten alle slag finnes i menigheten. Guds Ånd, som driver til irttesettelse, trampes under fot, mens Satans tjenere triumferer. Gud blir vanæret, sannheten gjort til intet.»

«Den klasse som ikke kjenner sorg over sitt eget åndelige forfall, og heller ikke sørger over andres synder, skal bli etterlatt uten Guds segl. Herren gir sine sendebud, mennene med slaktevåpen i sine hender, denne befaling: «Gå etter ham gjennom byen og slå ned; la ikke deres øye skåne, og vis ingen medynk: drep tilintet gamle og unge, både jomfruer og små barn og kvinner; men kom ikke nær noen mann som merket er på; og begynn ved Min helligdom.» Da begynte de med de gamle mennene som var foran huset.»

«Her ser vi at menigheten – Herrens helligdom – var den første som kjente slaget fra Guds vrede. De gamle menn, de som Gud hadde gitt stort lys, og som hadde stått som voktere av folkets åndelige interesser, hadde sviktet det ansvar som var betrodd dem. De hadde inntatt den holdning at vi ikke behøver å vente mirakler og det tydelige åpenbarelsen av Guds kraft som i tidligere dager. Tidene har forandret seg. Disse ordene styrker deres vantro, og de sier: Herren vil ikke gjøre godt, og heller ikke vil Han gjøre ondt. Han er for barmhjertig til å hjemseke sitt folk med dom. Slik er 'Fred og trygghet' ropet fra menn som aldri mer vil løfte sin røst som en basun for å vise Guds folk deres overtredelser og Jakobs hus deres synder. Disse stumme hunder som ikke ville gjø, er de som kjenner den rettfærdige hevner fra en krenket Gud. Menn, unge kvinner og små barn omkommer alle sammen.» Testimonies, bind 5, 210, 211.

Jesaja førti begynner med å benytte symbolikken i en fordobling, som er et profetisk kjennetegn på Midnattsropets budskap, et annet budskap som forenes med budskapet om Babylons fall. Babylons fall fordobles når det uttrykkes profetisk. Uttrykket er: «Babylon er falt, er falt.»

Og en annen engel fulgte etter og sa: Falt, falt er Babylon, den store by, fordi hun lot alle folkeslag drikke av hennes horskaps vredes vin. Åpenbaringen 14:8.

Det finnes to bibelske fall av det bokstavelige Babylon, og det finnes to bibelske fall av det åndelige Babylon. Sammen utgjør de fire historiske vitner som identifiserer de profetiske kjennetegnene ved Babylons fall.

Og han ropte med høy røst og sa: «Falt, falt er Babylon, den store, og er blitt et tilholdssted for djevler og et fengsel for hver uren ånd og et bur for hver uren og avskyelig fugl.» Åpenbaringen 18:2.

Det bokstavelige Babylon falt som Babel på Nimrods tid, og det bokstavelige Babylon falt også på Belsasars tid. Det åndelige Babylon falt i 1798, og dets endelige fall blir gjentatte ganger fremstilt i Skriftene. Av denne grunn inneholder budskapet om Babylons fall den profetiske symbolikken om fordoblingen. Med Babylons fall er det en fordobling, men det finnes også to andre hovedsakelige profetiske grunner til fenomenet fordobling.

Den andre grunnen er at det som budskap representerer et budskap som er forenet med et annet budskap. Det representerer to budskap. Det finnes andre betydningsfulle sannheter knyttet til meningen og strukturen i den andre engels budskap, men vi nøyer oss ganske enkelt med å

bemerke at Jesajas siste profetiske framstilling, som begynner i kapittel førti, begynner med en fordobling av symbolet på Trøsteren, som Kristus lovet å gi sitt folk, mens han oppholdt seg i den himmelske helligdom.

Trøst, trøst mitt folk, sier deres Gud. Tal vennlig til Jerusalem og rop til henne at hennes strid er fullført, at hennes misgjerning er tilgitt; for hun har fått dobbelt av Herrens hånd for alle sine synder. Jesaja 40:1, 2.

Det finnes ikke noe annet avsnitt i Bibelen som taler mer spesifikt om det element i Kristi karakter som er Alfa og Omega, enn avsnittet i Jesaja førti og fram til bokens slutt. Som Alfa og Omega setter Kristus sitt navns signatur som Alfa og Omega på dette avsnittet, for når du kommer til slutten av Jesaja, henviser han nok en gang til Trøsteren, for Kristus er Ordet, og Han er begynnelsen og enden.

Så sier Herren: Himmelen er min trone, og jorden er min fotskammel. Hvor er det hus dere vil bygge for meg? Og hvor er stedet for min hvile? For alle disse ting har min hånd gjort, og slik er de alle blitt til, sier Herren. Men den jeg vil se til, er den som er fattig og har en sønderbrutt ånd, og som skjelver for mitt ord. Den som slakter en okse, er som en som slår i hjel et menneske; den som ofrer et lam, som en som knekker nakken på en hund; den som bærer fram et matoffer, som en som ofrer svineblod; den som tenner røkelse, som en som priser en avgud. Ja, de har valgt sine egne veier, og deres sjel har behag i sine vederstyggeligheter. Derfor vil også jeg velge deres hjemsøkelser og la det de frykter, komme over dem. For da jeg kalte, var det ingen som svarte, da jeg talte, var det ingen som hørte. De gjorde det som var ondt i mine øyne, og valgte det jeg ikke hadde behag i. Jesaja 66:1–4.

Spørsmålet reises om hvilket hus Guds folk bygde for Ham. Reiste de Peters åndelige hus eller Satans synagoge? Gud gjør det klart at det huset Han bygde, består av dem som er «fattige og av en sønderknust ånd, og» dem som «skjelver for» Hans «ord». Han setter dem som skjelver for Hans ord, i motsetning til en annen klasse som bærer fram urene offergaver, som har valgt sin egen vei. De som tilhører den klassen som bærer fram urene offergaver, skal erfare, slik jødene gjorde, at deres hus skal bli overlatt til dem øde.

Alle profetene taler om verdens ende, og dette er en illustrasjon av skillet mellom de vise, som skjelver for Hans Ord, og de dårlige, som bærer fram vederstyggeligheter for Gud, vederstyggeligheter som deres sjeler finner behag i. Av denne grunn vil Gud velge villfarelsene for de dårlige laodikeiske jomfruene, den villfarelse som apostelen Paulus identifiserer som forårsaket ved å ta imot «løgnen».

«Løgnen» er et bestemt symbol i adventismens historie, og den ble godtatt av byggmestrene i 1863 og bygget videre på gjennom hele adventhistorien. Det var en løgn som frembrakte en falsk grunnvoll, og der begynte de å reise et forfalsket falskt tempel. Deres verk med å forfalske det sanne tempel fortsetter inntil «de siste dager». Jesaja plasserer sammenhengen i kapittel sekstiseks innenfor adskillelsen mellom de vise og de dårlige jomfruer. Jesaja identifiserer den profetiske historien som han markerte i det første verset av Jesaja førti, da Kristus lovet å sende Talsmannen tre og en halv symbolske dager etter skuffelsen den 18. juli 2020.

Hør Herrens ord, dere som skjelver for hans ord: Deres brødre som hatet dere, som støtte dere ut for mitt navns skyld, sa: «La Herren bli herliggjort!» Men han skal åpenbare seg til deres glede, og de skal bli til skamme. En røst av larm fra byen, en røst fra templet, Herrens røst som gjengjelder sine fiender. Jesaja 66:5, 6.

Fra 1798 til 1844, i millerittenes bevegelse, reiste Herren et åndelig tempel, som Han, som paktens budbærer, plutselig kom til i 1844. Herren reiser et åndelig tempel i de hundre og førtifire tusens bevegelse, for at Han plutselig skal komme og tre inn i pakt med det tempelet. Peter kaller i sitt første brev, kapittel to, dette tempelet et «åndelig hus». De som «hører Herrens ord», er dem Johannes i Åpenbaringen viser til når han sier at de som hører, er «salige». De er banneret, for banneret består av «Israels fordrevne». De dårlige laodikeere skal bli til skamme når Herren herliggjør Seg i filadelfierne som skjelver for Hans Ord, og Hans Ord er «sannhet».

De tre røstene som høres i den perioden da de vise og de dårlige blir skilt ut fra den andre klassen, kommer fra «byen», fra «templet» og fra «Herren som gjengjelder». Den første «røsten» fra byen er «en larmende røst», og «larmen» er Trøsterens komme, han som kommer plutselig.

Og da pinsefestens dag var kommet fullt ut, var de alle samlet på samme sted med ett sinn. Og plutselig kom det en lyd fra himmelen, som av en mektig, farende vind, og den fylte hele huset hvor de satt. Og det viste seg for dem delte tunger, likesom av ild, og de satte seg på hver enkelt av dem. Apostlenes gjerninger 2:1-3.

Ordet som er oversatt med «lyd» i Apostlenes gjerninger kapittel to, vers to, betyr en «støy» og et «rykte». Et «rykte» er en profeti. «Lyden» eller «støyen» som kommer fra «byen», er fremstilt ved «en mektig vind». «Røsten av støy fra byen» er «ryktet» eller Islams profetiske budskap som markerer Trøsterens ankomst i dalen med de tørre ben som ble drept i «den store bys gate, som i åndelig forstand kalles Sodoma og Egypt, der også vår Herre ble korsfestet.»

I kapittel førti av Jesaja spurte «røsten» som skulle berede veien for «paktens budbærer», hvilket budskap han skulle «rope». Han fikk beskjed om å «rope» Islams budskap. I Apostlenes gjerninger var «lyden» som fylte Peters åndelige «hus», «en veldig stormende vind», som i Esekiel trettisju kom fra Islams fire vinder.

En røst av larm fra byen, en røst fra templet, Herrens røst, som gjengjelder sine fiender. Jesaja 66:6.

Fra gaten hvor vår Herre ble korsfestet, underretter Trøsteren først «røsten» til ham som roper i ørkenen om hva budskapet skal være. Deretter lar den veldig hæren, som er det tempel som er blitt reist, slik det ble forbildet i den innledende bevegelsen fra 1798 til 1844, ropet svulme. Bevegelsen til den veldig hæren, idet de forkynner Islams rop, leder til den tredje «røst» som identifiserer Guds røst i dommen over De forente stater for vedtakelsen av søndagsloven. Det er der Herren yter gjengjeld. De tre røstene styres innenfor strukturen i den skjulte historien om de sju tordener, som representerer begynnelses-, mellom- og endebokstavene i det hebraiske ordet som ble skapt av den vidunderlige lingvist og oversettes som «sannhet». Dette kan man ikke finne på!

I samsvar med den profetiske historien vi har identifisert, omtaler Jesaja deretter fødselen av en nasjon.

Før hun kom i barnsnød, fødte hun; før hennes veer kom over henne, fødte hun et guttebarn. Hvem har hørt slikt? hvem har sett slike ting? Blir et land født på én dag? eller blir et folk til på én gang? For så snart Sion kom i barnsnød, fødte hun sine barn. Skulle jeg føre fram til fødsel og ikke la henne føde? sier Herren. Skulle jeg la henne føde og så lukke morslivet? sier din Gud. Jesaja 66:7–9.

Nasjonen som blir født før kvinnen kommer i fødsel, var nylig ute på gaten, død og tørr, mens hele verden gledet seg over hennes omstendigheter. Men da de to vitnene stod opp, ble de som hadde gledet seg over deres død, grepet av frykt. Når de døde, tørre, drepte kroppene reiser seg som en nasjon, skal alle som elsker Jerusalem, da glede seg med henne. De som elsker Jerusalem, omfatter ikke bare nasjonen av de hundre og førtifire tusen, men også Guds andre hjord, som da blir kalt ut av Babylon. Oppstandelsen fra skuffelsen den 18. juli 2020 fullbyrdes ved Trøsterens komme, som vil få de døde, tørre «beinene» til å «blomstre som gress».

Gled eder med Jerusalem, og fryd dere med henne, alle dere som elsker henne; jubel med henne av glede, alle dere som sørger over henne, så dere kan die og mettes ved hennes trøstende bryster, så dere kan drikke i fulle drag og glede dere over hennes herlighets overflod. For så sier Herren: Se, jeg lar fred strømme til henne som en elv, og folkeslagenes herlighet som en overstrømmende bekk; da skal dere die, dere skal bæres på hoften og vugges på knærne. Som en mor trøster sitt barn, slik vil jeg trøste dere; og i Jerusalem skal dere finne trøst. Når dere ser dette, skal deres hjerte glede seg, og deres ben få ny kraft som gresset; og Herrens hånd skal bli kjent overfor hans tjenere, og hans harme overfor hans fiender. Jesaja 66:10–14.

Alfa og Omega plasserer avslutningen på Jesajas siste fortelling nettopp der den begynte i begynnelsen, med identifiseringen av Trøsterens ankomst. Og som alltid er tilfellet med ethvert budskap som representerer Elias-budskapet, blir det plassert innenfor rammen av at Herren slår jorden med en forbannelse.

For se, Herren skal komme med ild og med sine vogner som en virvelvind, for å la sin vrede komme til uttrykk med harme og sin refselse med ildsluer. For med ild og med sitt sverd skal Herren holde dom over alt kjød; og mange skal være de som blir drept av Herren. De som helliger seg og renser seg i hagene bak ett tre midt i, de som eter svinekjøtt og avskyeligheter og mus, skal alle omkomme sammen, sier Herren. For jeg kjenner deres gjerninger og deres tanker; tiden skal komme da jeg vil samle alle folkeslag og tungemål, og de skal komme og se min herlighet. Jesaja 66:15–18.

De dåraktige laodikeiske adventistene, som står bak «treet» til kunnskap om godt og ondt, som er «midt i» Edens «hage», gir seg ut for å hellige og rense seg selv, mens de i virkeligheten eter Babylons urene læresetninger og skjuler seg slik Adam og Eva gjorde, på grunn av de synder de elsket for høyt til å oppgi. De skal fortæres sammen med alle de andre nasjonene. De står i kontrast til de vise, som skal være et «tegn». «Tegnet» er «banneret», som representerer sabbaten, som er Herren din Guds tegn, det som faktisk helliger Hans folk.

Derfor skal Israels barn holde sabbaten, så de feirer sabbaten gjennom sine slekter, som en evig pakt. Den er et tegn mellom meg og Israels barn til evig tid; for på seks dager gjorde Herren himmelen og jorden, og på den sjuende dag hvilte han og ble vederkveget. 2 Mosebok 31:16, 17.

De vise skjuler seg ikke bak et tre av bekjennelse; de er løftet opp som et banner og fremviser Guds herlighet i de siste scener av den store strid. Hans herlighet er Hans karakter, og den side ved Hans karakter som de representerer for verden, er Alfa og Omega, begynnelsen og enden, den første og den siste, som er fremstilt som «Sannhet».

Og jeg vil sette et tegn iblant dem, og jeg vil sende noen av dem som slipper unna, ut til folkeslagene, til Tarsis, Pul og Lud, som spenner buen, til Tubal og Javan, til de fjerne øyer, som ikke har hørt mitt ry og heller ikke sett min herlighet; og de skal forkynne min herlighet blant hedningefolkene. Og de skal føre alle deres brødre som en offergave til Herren fra alle folkeslag, på hester og i vogner og i bærestoler og på muldyr og på raske dyr, til mitt hellige berg Jerusalem, sier Herren, likesom Israels barn fører en offergave i et rent kar inn i Herrens hus. Og også av dem vil jeg ta noen til prester og levitter, sier Herren. For likesom de nye himler og den nye jord som jeg vil skape, blir stående for mitt åsyn, sier Herren, slik skal deres ætt og deres navn bli stående. Og det skal skje at fra nymåne til nymåne og fra sabbat til sabbat skal alt kjød komme for å tilbe for mitt åsyn, sier Herren. Og de skal gå ut og se likene av de menn som har gjort opprør mot meg; for deres mark skal ikke dø, og deres ild skal ikke slukkes, og de skal være til avsky for alt kjød. Jesaja 66:16–24.

Jesajas siste profetiske fortelling begynner med Trøsterens ankomst i juli 2023, og fortellingen ender akkurat der den begynte. Den kommer til syne i den skjulte historien om de sju tordener, som blir avforseglet like før nådetiden lukkes. Den identifiserer gjentakelsen av millerittbevegelsen i begynnelsen med historien om de hundre og førtifire tusens bevegelse ved enden. Den fremstiller forbannelsens budskap, som ledsager Elias-budskapet, som budskapet om Islams profetiske verk med å oppegge nasjonene til vrede, idet det blir anvendt av Herren til å bringe dom 'først' over De forente stater for en søndagslov, og 'til sist' over hele verden, for det samme opprør.

Vi vil fortsette vår behandling av Jesajas siste fortelling i neste artikkel.